

[Knud Kristensen.]

er der Grundlag for at tage Spørgsmaalet under Overvejelse igen. Saa er det nemlig efter mit Skøn for sent, for saa er der ikke noget at gøre. Saa er der ikke ret meget at tage under Overvejelse.

Det forekommer mig, at i hvert Fald paa to Omraader er der ikke opnaaet noget som helst. Det ene er med Hensyn til Flygtningene. Jeg tror ikke, nogen vil hævde, at der paa dette Omraade paa Grundlag af det, vi tidligere har udtalt, er opnaaet noget som helst. Tværtimod maa det vistnok siges, at der efterhaanden er kommet flere og flere Flygtninge til Sydslesvig, selv om det ikke er gaaet saa stærkt som i den første Tid. Det andet er den administrative Adskillelse. Der er nu rettet en ny Henvendelse fra Sydslesvigs Side, hvor man har formuleret Kravet om den administrative Adskillelse, en Henvendelse, som Regeringen har oversendt og støttet, og det takker vi for og anerkender. Det ved Regeringen for saa vidt godt, fordi vi paa Forhaand har talt med den om det og været enige i, at det var nyttigt og nødvendigt, at man ogsaa fra officiel dansk Side understøttede dette Andragende fra Sydslesvig. Men det faktiske er, at indtil Dato er der intet opnaaet med Hensyn til Frigørelse fra tysk administrativ Overhøjhed.

Man maa vel endogsaa sige, at siden vi rettede vor Henvendelse til England som Besættelsesmagt, er der kommet en nøjere Sammenknytning administrativt mellem Sydslesvig og Holsten, end der var tidligere. Det er paa Baggrund deraf at jeg synes, det er noget for optimistisk at henvise til, at der ikke er noget, der taler for, at det skulde være temmelig udsigtsløst alene paa dette Grundlag at arbejde videre.

Da vi ser saadan paa det, ogsaa efter det Svar vi har faaet siden sidst, et Svar, som vel gælder, som Udenrigsministeren sagde, senere Henvendelser, men som dog ogsaa berører de Spørgsmaal, jeg her taler om, og saa vidt jeg ser berører det paa en meget lidt imødekommende, for ikke at sige afvisende Maade, vil jeg gerne paa Partiets Vegne opfordre Regeringen til at tage Initiativet til en Drøftelse af hele dette Spørgsmaal og søge at finde frem til et nyt og for Sagens Fremme mere egnet Grundlag. Vi vil gerne saa stærkt, som vi kan, opfordre Regeringen til at tage Initiativet til, at denne Sag i hvert Fald kommer til Drøftelse i Det udenrigspolitiske Nævn eller andetsteds mellem de politiske Partier, naar Regeringen har foretaget sine Drøftelser inden for sine egne Vægge, for dog at prøve, om der ikke

kunde være Mulighed for, at vi paa et lidt ændret Grundlag kunde have bedre Udsigt til at vinde Gehør hos de Magter, som er bestemmende. Selv om det er de Allierede, der til syvende og sidst bliver afgørende her, vilde det dog være af meget stor Betydning, om England som den, der administrerer det paagældende Omraade i Overgangstiden, kunde føle sig foranlediget til at støtte vor Henvendelse, og saa vidt jeg har forstaaet, er det netop ud fra den Betragtning, at man Gang paa Gang har henvendt sig mere direkte til England end til de Allierede Magter, fordi dets Anbefaling og Støtte efter vor Opfattelse vilde have saa overordentlig stor Betydning for at kunne naa frem over for de Allierede til virkelige Resultater.

Der har nu været indbudt til en saakaldt Tremagtskonference i London. Dens Formaal er vel nok at behandle Tysklands Forhold til Besættelsesmagter og Nabolande ud fra mere økonomiske og erhvervsmæssige Synspunkter. Denne Tremagtskonference er imidlertid blevet udvidet saadan, at de saakaldte Benelux-Lande efter Anmodning fra disse Landes Regeringer har faaet Adgang i hvert Fald til visse Spørgsmaals Behandling paa Konferencen. Det forekommer os, at for vort Land, som ogsaa er Naboland til Tyskland ligesom de 3 Benelux-Lande, og som fra gammel Tid har haft meget store økonomiske og handelsmæssige Interesser knyttet til Tyskland — ligesom det er vanskeligt at se, hvorledes vi kan komme godt igennem, hvis der ikke ogsaa i Fremtiden bliver et betydeligt økonomisk Samkvem mellem Tyskland og os — vilde det have været saare naturligt og saare gavnligt, om Danmark i Lighed med de andre smaa Lande havde søgt at blive Medforhandler ved denne Conference, da vi, som sagt, ogsaa har saa store økonomiske og erhvervsmæssige Interesser knyttet til Tyskland, saaledes som vi har givet meget stærkt Udtryk og har dokumenteret i vort Memorandum af 31. Januar 1947. Det er godt nok, at man sender Memoranda, men bedre var det, om man, naar disse Spørgsmaal skal behandles, er til Stede og kan høre de Argumenter, som fremføres, og sætte sig ind i de Planer, der eksisterer, og kan gøre sine Synspunkter og Interesser gældende.

Dertil kommer, at det vilde have været en stor Fordel, om Danmark havde været repræsenteret i det Øjeblik, da Sydslesvigernes Henvendelse kom om at faa taget deres Problemer op til Bedømmelse, og havde kunnet støtte dem i deres Anmodning om at faa deres Sag behandlet. Nu kan man